

Jen do toho, góji, nenech se pobízet...

Autor: Eric Striker

Většině obyvatel Západu se při zmínce o **Japonsku** vybaví stárnoucí a umírající společnost.

Nejnovější data ukazují, že 40 % japonských mileniálů nikdy nemělo sex. Každý další rok se v zemi uzavírá méně sňatků a rodí méně dětí. Mediánový věk Japonců dosáhl 46 let.

Tato sterilita má příčiny v poválečném podání koňských dávek dvojice známých jedů rasy, liberálního kapitalismu a feminismu, Spojenci.

Vykleštěný národ

Dvojici škodlivých doktrín vnutil kdysi hrdému národu silou generál Douglas MacArthur, jemuž při sepisování nové okupační „ústavy“ ochotně pomáhali do Japonska obratně přibývší Židé.

Asi nejznámější z nich byla **Beate Sirota Gordonová**, dvaadvacetiletá učitelka hudby, již MacArthur pověřil sepsáním článku 24 o ženských právech. V době svého vzniku (1946) byla tato norma ve svém kulturním levičáctví podstatně extrémnější než cokoliv srovnatelného v americké legislativě. Gordonová se podílela i na vzniku částí ústavy po sovětsku zapovídajících „rasismus“ – o jejím komunistickém smýšlení se ostatně vědělo.

Ve společnosti, kde byla mužská role hlavy domácnosti pečlivě sladěna s úlohami žen, se ke článku 24 později přidala také propagandistická kampaň zaměřená na likvidaci japonské rodiny: ženám bylo zaručeno právo žádat o rozvod a hledat si místo péče o domov zaměstnání.

Během reforem Meidži (2. pol. 19. stol.) sice ženy požívaly mnoha občanských svobod a jejich národní svaz se podílel na chodu státu, ale středem japonského eticko-společenského světonázoru zůstávaly i nadále pevné rodiny. Před rokem 1945 bylo japonské právo prodchnuto konfuciánskými principy, a tak byly subjektem trestních i občanských záležitostí nikoliv jednotlivci, ale pevně stmelené vícegenerační rodiny. Zdravá země tak byla vedena smyslem pro čest, nikoliv usilováním o zisk.

Společenské postavení ženy se v tomto systému odvíjelo od toho, jak dobře vychovávala děti, starala o manžela a projevovala úctu starým rodičům, ne od množství vydělaných peněz nebo nahromaděných spotřebitelských výrobků.

Dnes žijí tři čtvrtiny Japonek životy bez lásky, přepracované a sterilní. Svě mládí marní

otročením v každodenní korporátní noční můře – pro nic.

Společensky konzervativní pozorovatelé v Japonsku považují tento trend spolu s vnucenou „ústavou“ za hlavní příčiny japonské demografické a rodinné krize.

Četné pokusy doplnit feministickou normu Židovky Gordonové o práva pro rodiny a úctu ke stáří narážejí na odpor mocných globalistických a kapitalistických zájmů ve vládě z Wall Street řízených loutek.

Konzervativci před volbami sice hlasitě poštekávají, ale nakonec vždy skončí v páníčkové klíně.

Šinzó Abe: Čest výměnou za přízeň finančníků

Liberálně demokratická strana Šinzó Abeho je pro-tržní, sociálně konzervativní a alespoň navenek vlastenecká strana, která se neomlouvá za úlohu Japonska ve 2. světové válce. V reálu ovšem vládne jako neoliberál zodpovídající se místním kapitalistům. Jeho první působení v premiérském úřadu skončilo neslavně: už po roce rezignoval kvůli odporu, jež vyvolalo rozhodnutí vyslat japonské vojáky bojovat do Afghánistánu. V roce 2012 se však Šinzó Abe stal ministerským předsedou znovu a získal si politické body mj. svou snahu o revizi japonské ústavy, tak aby umožnila zemi znovu vyzbrojit. Japonsku vládne nepřetržitě dodnes.

Největší výzvou pro jeho vládu je však ambice nastartovat stagnující hospodářství opatřeními tzv. abenomiky. Na vývoz orientovaná japonská ekonomika se nikdy plně nevzpamatovala ze zrušení výhodných směnných kurzů a „obchodních dohod“ s USA, které fakticky fungovaly jako subvence.

Po zhroucení SSSR Clintonova vláda nově nastavila obchodní podmínky s Japonskem a došlo ke zpomalení růstu této východoasijské ekonomiky. Co hůř, liberální systém a nihilistická, Západem nakažená popkultura rychle už v zárodku zadusily všechny nepříliš důsledné pokusy oživit porodnost.

Skutečně výjimečný je však druhý nejdéle sloužící japonský premiér svými zahraničněpolitickými eskapádami. V Asii není židovská kontrola mezinárodního finančního systému i Spojených států velkým tajemstvím a tamní zpravodajské služby této skutečnosti využívají i v působení na diplomatické vztahy. Každá země s fungující burzou cenných papírů vytváří pootevřená vrátka pro globalistický zábor. Čína se jakoby v těchto vodách opatrně osmělovala – a Izrael si k ní **vytváří stále vřelejší vztah** s tím, jak Amerika vykazuje stále patrnější známky úpadku impéria.

Abe však zjevně hodlá zajít výrazně dál než Číňané, jejichž plánované hospodářství má proti nevídaným vetřelcem své pojistky. Abe dokonce ohlásil bezprecedentní program masové imigrace k **nahrazení domácích zaměstnanců** a snížení jejich mezd, který mezi obyvatelstvem jistě vyvolá pobouření.

Přestože jsem kvůli svým omezeným jazykovým možnostem (neumím japonsky) nedokázal nalézt přímé podnikatelské nebo think-tankové spojení mezi Abeho osobou a židovskými zájmy, Japonci nejsou v pragmatické spolupráci se světovým Židovstvem žádnými novici.

V roce 1905 se Japonsko stalo prvním nebělošským národem, kterému se v rusko-japonské válce povedlo porazit evropskou velmoc. Nermalou zásluhu na tom měly **mezinárodní židovské zájmy**, lačné srovnat své účty s carem. Nejprve s japonským císařem uzavřeli tajnou dohodu, aby Jacob Schiff a dalšími následně vyvolali mezi západními finančníky masový zájem o japonské válečné dluhopisy. I díky tomuto náhlému přílivu peněz dokázali Japonci zničit ruské námořnictvo. Nejde o nějakou za vlasy přitaženou spekulaci – Schiffovu úlohu při vyústění konfliktu přiznávají i mainstreamoví historici.

O více než století později si japonští plutokraté podle všeho stále palčivěji uvědomují úpadek svého postavení v globální ekonomice, zejména při pohledu na předhánění svými soupeři jako Čína.

Abeho strategií zřejmě je od základu proměnit stejnorodé Japonsko na multikulturní, **bezvýhradně proizraelský** galimatyáš, a tak si znovu zajistit místo u čelního stolu.

Opravdu naplno s tím Šinzó Abe začal v roce 2018 během oficiální návštěvy Izraele, kde přislíbil věrnost sionistickému státu, přestože očividnějším zájmem Japonska by byl spíše obchod s ropou přetékajícími nepřáteli Izraele.

Do paměti se vryla především jeho večeře s Benjaminem Netanjahuem. Obecně se ví, že japonská tradice považuje boty za nečisté (duchovně i prakticky), takže se Japonci při vstupu do soukromých prostor vyzouávají. Japonští politici je nenosí dokonce ani ve svých kancelářích.

Netanjahu a jeho šéfkuchař i s tímto vědomím rozhodli **urazit a ponížit** Abeho i japonskou kulturu podáváním jednoho z chodů v botě!

Abe se jen nervózně usmíval, ale neřekl nic. Rozlíčený diplomat později řekl izraelským novinám, že je to něco podobného, jako naservírovat židovskému hostu vepřové. Jeho bušidó ctící a svého postavení hodnější předchůdci ve 30. a 40. letech minulého století by se nepochybně zvedli a odešli. Těžko pro tento bezohledný čin pochybných Izraelců hledat jiné vysvětlení, než že se jednalo o otrlý pokus, co všechno dokáže demokratický šábes gój skousnout.

Abeho cesty do Evropy jsou v poslední době ve stále větší míře **holokaustovou tour**, spojenou s ujišťováním, že Japonci neměli s vizí Adolfa Hitlera v podstatě nic společného. Šinzó Abe a jeho strana sice nepřijímají obvinění proti chování své země za války, ale tváří se, jako by věřili propagandě o krutostech páchaných za války jejich německými spojenci.

Japonská pravice svou podporou Izraele, okázalými holokaustovými slzami nebo imigračním projektem podle všeho dělá nemalý dojem na Jacoby Schiffy dneška. Americký židovský výbor Abeho nedávno jmenovat **Nejlepší gójem roku** a Trump vycouval ze svého slibu

zatížit japonská auta tarify, což budilo ze sna tamní plutokraty (USA jsou největším odbytištěm pro vývoz japonských automobilů).

Abeho strategie vykazuje v krátkodobém měřítku nemalé úspěchy. Podnikatelé vytvářejí ve svých odvětvích **monopoly** a jejich zisky nebudou zatím příliš ohroženy ani stárnutím, umíráním a nahrazením jejich lidí.

Doufejme ale, že Šinzó Abe si bude brzy muset zodpovědět tu nejdůležitější otázku ze všech: dá se čest vyvážit penězi?

Článek Erica Strikera **Shinzo Abe's Gambit** vyšel na stránkách National Justice 27. září 2019.